

<https://www.focnou.cat>

[Inici](#) < <https://www.focnou.cat> > / [Església i societat](https://www.focnou.cat/categoria/esglesia-i-societat/) < <https://www.focnou.cat/categoria/esglesia-i-societat/comunicacio/> > / Un desafiament polifònic

Un desafiament polifònic

📅 24 octubre 2023

“Els portaveus de Déu”, del comunicòleg Antoni Batista

Dona gust escoltar a [Antoni Batista](https://www.focnou.cat/el-periodista-que-navega-pels-evangelis/) < <https://www.focnou.cat/el-periodista-que-navega-pels-evangelis/> > . La conversa sobre el seu llibre [Els portaveus de Déu](https://www.focnou.cat/el-missatge-cristia-des-de-loptica-de-la-teoria-de-la-comunicacio/) < <https://www.focnou.cat/el-missatge-cristia-des-de-loptica-de-la-teoria-de-la-comunicacio/> > , editat per Fragmenta, en el programa ‘[Creuant Davaneres](https://youtu.be/Y56JiqdBZw8)’ < <https://youtu.be/Y56JiqdBZw8> > , ha estat per a mi molt motivadora, com a periodista i com a sacerdot. **Es tracta del llibre d'un comunicòleg que tracta un tema teològic.** Aplica la comunicació als evangelis i el resultat és veritablement inspirador. Suposa un diàleg interessant entre tots dos camps, que potser creixerien més confluïent conjuntament.

En les nostres societats i, en el món en general, una de les coses que més ens falta és ser capaços d'entrar en diàleg amb el divers, contrastar, anar a més d'una font. Antoni ho té clar: els evangelis són un exemple concret de la polifonia de fonts. Per això posa en el seu volum una cita de Gonzalo de Berceo: **“Les quatre fonts clares que del prat rajaven, els quatre evangelis, això significaven”**. La paraula “fonts” és molt evangèlica i, al temps, ben periodística.

Els evangelistes són bons periodistes. **Els evangelis són un fet periodístic, és a dir, una versió d'una mateixa realitat durant tres anys d'un mateix personatge contrastada per quatre fonts.** És comunicació pura i dura. En general, els evangelistes eren bons escriptors, però hi ha dos dels quals Antoni parla més perquè tenen més elements per a la seva anàlisi: Lluc i Joan. A més, van escriure els seus evangelis en grec clàssic, una llengua que coneix el nostre entrevistat que, de fet, ha realitzat la seva pròpia traducció de l'Evangeli de Juan. Gairebé res. El que es nota és que aquesta obra no és el resultat d'una breu recerca, sinó el producte d'anys de docència, recerca i, sens dubte, passió. Com a bon músic, el llibre està impregnat d'una fina melodia que harmonitza realitats que en veritat no estan separades, perquè, com afirma l'evangelista Juan: “El Verb es va fer carn”. El mateix Déu és comunicació i el moviment trinitari que arriba a nosaltres és prova d'això.

Antoni va ser organista de les misses d'estiu a Torredembarra (Tarragona). Durant un quart de segle. Ha estat testimoni qualificat de les homilies dels sacerdots i de l'elevada edat dels assistents. **Per a ell una de les raons que no hi hagi massa joves en les celebracions eucarístiques és, potser, perquè el llenguatge del celebrant no els arriba.** D'aquí ve que en *Els portaveus de Déu* doni algunes pistes pràctiques per a aquesta modernització o adequació del llenguatge a l'entorn actual, utilitzant camps metafòrics més actuals (de l'esport, la ciència, la tècnica, etc.). Prenguem nota.

En realitat, ens està llançant un repte directe amb el seu llibre, en el qual cita al desaparegut Benet XVI, que era un papa al qual Antoni té respecte teològic. Ja ho llegia quan era cardenal, perquè també tocava el piano i això és important per a ell. **Benet parlava de la permanent contemporaneïtat dels evangelis.** És a dir, els evangelis sempre són contemporanis. Tenen un do de la ubiqüitat temporal. **Però, en canvi, la forma que es té d'acostar-los a la gent és amb un llenguatge obsolet.** Aquest repte és una cosa que ens hauríem de plantejar seriosament les diferents Esglésies i, especialment, la catòlica.

L'exemple el tenim davant de nosaltres: Jesús era un gran comunicador, encara que no va escriure res i va haver de servir-se de tècniques comunicatives enmig de la clandestinitat en la qual li va tocar viure en determinats moments. El receptor mínim de Jesús és el que l'escolta en directe. El màxim és el que ho ha llegit a través dels textos escrits. El Sermó de la Muntanya va ser molt important per als quals el van sentir en directe, però al llarg de la història l'han llegit molts més milions de persones. En aquest sentit, **Antoni està segur que Jesús tenia clar que el seu missatge seria a través de la mediació, dels mitjans.** Per això, ell, com a comunicòleg, té alguna cosa que dir sobre aquest tema. En realitat, té molt a dir i ho diu en el llibre.

Aquesta obra és summament original, fins i tot en la seva estructura. Com a Antoni li agrada el Déu trinitari, el seu text es divideix en tres llibres que s'han escrit en tres registres literaris diferents: el llibre primer és una crònica, el segon, un assaig, i el tercer és un reportatge que té a Juan com a protagonista. Vegem algunes pistes que ens dona Antoni, amb un mestratge i una proximitat que captiven i que et fan gaudir: "El Déu de l'Antic Testament parlava directament amb els seus missatgers, generalment amb to imperatiu, el més semblant a un editor. La diversitat dels periodistes veterotestamentaris es reparteixen en diferents seccions, com en qualsevol capçalera de premsa. El primer que parla amb Déu és Moisès, que narra l'origen del món, en els cinc primers llibres de la Bíblia". **Aquesta forma de contar tan actual té una arpa i una "espurna" que són realment necessàries per a continuar sorprenent-nos davant la novetat que presenta sempre la Paraula,** però que no sé què fem que acabem llevant-li la força i la pròpia novetat, rebent-la de mode gris i poc ocurrent. Així que cal agrair-li a Antoni Batista la gran aportació que ha realitzat i que suposa una línia de recerca i d'aplicació que caldrà seguir, d'on es pot continuar avançant en la cerca d'aquesta necessitat profunda de comunicació amb Déu i amb els nostres semblants.

Un altre exemple (no em diguin que Antoni Batista no té anys d'ofici!): "En el seu paper d'editor, Déu ordenarà al director del periòdic que no pronunciés el seu nom, i decidirà que aquest efecte era la millor opció de dotar-lo és una forma verbal fonèticament impronunciable: el tetragrama YHWH, sense vocals, això és, de vocalització impossible. Moisès tindrà diverses converses amb Déu. Es pot dir que l'Editor i el director tenien una relació fluida...". Tant de bo també nosaltres tinguem aquesta relació fluida. I no els compto més. **Hi ha molt a llegir, subratllar, reflexionar i compartir amb un llibre que és l'obra de gairebé tota una vida.** Brindem per aquesta vida i per la generositat amb la qual ens ofereix la seva saviesa, avaluada i compartida. Gràcies!

Fernando Cordero Morales

Religiós dels Sagrats Cors i periodista

[@FernandoCorder7](https://twitter.com/FernandoCorder7) < <https://twitter.com/FernandoCorder7> >

Comparteix

CONTINGUT RELACIONAT

CATALUNYA < [HTTPS://WWW.FOCNOU.CAT/CATEGORIA/ESGLÉSIA-I-SOCIETAT/CATALUNYA/](https://www.focnou.cat/categoria/esglesia-i-societat/catalunya/) >

ESGLÉSIA I SOCIETAT < [HTTPS://WWW.FOCNOU.CAT/CATEGORIA/ESGLÉSIA-I-SOCIETAT/](https://www.focnou.cat/categoria/esglesia-i-societat/) >